

N-a trecut prea mult timp de când am postat o recenzie despre o povestire a scriitoarei indiano-americane Jhumpa Lahiri, „O problemă temporară”. Acum a venit rândul altei povestiri, tristă și adevărată, „**Un durwan adevărat**”. Boori Ma e măturătoare de scară la un bloc. Are „șaiszeci și patru de ani, părul strâns într-un □ nod nu mai mare decât o nucă și arată □ aproape la fel de slabă din față ca dintr-o parte.” Boori Ma face și curățenie, dar are și responsabilitatea pazei imobilului unde lucrează.

„Nimeni din imobil nu posedă ceva care să-i tenteze prea mult pe hoți. Văduva de la etajul doi, doamna Misra, era singura care avea telefon. Cu toate acestea, locatarii erau mulțumiți că Boori Ma veghea mișcările de pe alee, că putea, cu câteva lovituri de mătură, să gonească orice personaj dubios care vagabonda prin zonă[...].”

Într-o zi, portăreasa se îmbolnăvește.

„Boori Ma prefera să creadă că lucrul care o irita în pat, care îi fura somnul, car îi dădea o usturime ca ardeii iute pe piele și pe capul unde părul i se rărise nu avea o origine atât de vulgară.”

Acțiunea povestirii se petrece în India, un ținut unde ploaia zilnică e ceva obișnuit. Portăreasa se gândește la necunoscuta ei boală de piele în timp ce mătura scara. Dintr-o dată, a început să plouă. O ploaie care

„veni răpăind pe acoperiș ca un băiat care poartă papuci prea mari[...].”

Unul dintre locatarii blocului ajunge director la o companie. Cu banii din salariu, a cumpărat două chiuvete(!). Una a fost instalată în apartamentul noului director, cealaltă la capătul scării de la etajul unu.

„Domnul Dalal își spunea: o chiuvetă pe scară sigur îi va impresiona pe vizitatori. Acum era director de companie, cine știe cine putea să le viziteze clădirea?”

Soția proaspătului funcționar înaintat spectaculos pe scară ierarhică are altă viziune:

„Nu vrei să faci cerere pentru telefon? Și încă mai aștept frigiderul pe care mi l-ai promis când ne-am căsătorit.”

Cu siguranță, India e altă lume....

Boori Ma suferă din cauza neprecizatei sale boli. Locatarii îi aruncă din cameră toate lucrurile și mobilierul sărăcăcios pe care-l avea. Toți credeau că boala portăresei e contagioasă și se poate transmite prin îmbrăcăminte sau prin obiectele folosite de ea. Începe să doarmă pe ziare și să înnopteze pe acoperiș. În anii munciți, portăreasa a adunat câțiva bănuți pe care acum începe să-i cheltuiască. Încet-încet, sariul ei se goli de bani, cheltuiți pe floricele de orez, alune kaju, o cană de sirop din trestie de zahăr...Întoarsă la blocul unde a făcut ani de zile o treabă apreciată de toți locatarii, Boori Ma află că s-a furat chiuveta instalată pe scară. Toți o acuză că ar avea legătură cu furtul. Unul dintre locatari spune celorlalți:

„Boori Ma a pus în pericol siguranța acestui imobil Avem lucruri valoroase. Văduva, doamna Misra, trăiește singură cu telefonul în casă. Ce să facem?”

Clădirea se văruiește, se vopsește. La așa mândrețe de bloc recondiționat, e nevoie de un durwan adevărat, gândesc locatarii. O alungă pe biata Boori Ma, care, îndepărtându-se de imobil,

„își scutură capătul liber al sariului, dar nimic nu zornăi.”

După un final așa de trist de povestire, orice încercare de a găsi cele mai potrivite cuvinte de încheiere a recenziei sunt inutile. Să ne gândim că s-ar putea să trecem (dacă n-am făcut-o deja...) de multe ori pe lângă cineva ca Boori Ma...

CARTE: „Un durwan adevărat” de Jhumpa Lahiri

Scris de Horia Picu

Duminică, 07 Decembrie 2014 10:27 -
